

Kivaghy Krisztián

HATALOM ÉS FIKCIÓ

Kivaghy Krisztián

HATALOM ÉS FIKCIÓ

A SZÉK ÚJ VILÁGA
avagy napló a 2030-as évekből

BBS-INFO Kiadó, 2014.

Minden jog fenntartva! A könyv vagy annak oldalainak másolása, sokszorosítása csak a kiadó írásbeli hozzájárulásával történhet.

A könyv nagyobb mennyiségben megrendelhető a kiadónál:
BBS-INFO Kiadó, 1630 Bp. Pf. 21. Tel.: 407-17-07

Papírkönyv ISBN 978-963-9425-97-2
E-book ISBN 978-963-9425-98-9

Kiadja a BBS-INFO Kft.
1630 Budapest, Pf. 21.
Felelős kiadó: a BBS-INFO Kft. ügyvezetője
Nyomdai munkák: Biró Family Nyomda, Budapest
Felelős vezető: Biró Krisztián

1.

Ahogy ma végig siettem a romos kihalt sötét lakótelepen, a savas ónos esőben, egyre csak arra gondoltam: ma biztosan leülök és belekezek a naplómba. Biztosan elkezdem, ha bele is gebedek, akkor is. És lám itt ülök, és bár minden porcikám vágyik a szék után, és most is szinte felpattannék, én azért is itt ülök és írom a naplóm. Hazafele jövet, az utcán csupán egy-két sötét alak sietett el mellettem, többnyire messzire kikerültük egymást, szerencsére egyik sem kötött belém. A romos házak ablakából leginkább csak a szék kékes fénye szűrődött ki, csak néhány helyen láttam a csupasz villanykörte fényét világítani. Na meg a távolban, a toronyra épített fényreklám villódzott, ahogy mindig: vegyél új életörömet, örülj az életörömnék. Ők az elitek, a széket és tartozékait hívják mostanában életörömnék, de én megmaradok a szék elnevezésnél, remélem nem lesz ebből bajom. A csupasz betonfalas vízfoltos lépcsőházon végighaladva, már régen lekopott minden tapéta, festék, a padlóról a linóleum, egyre csak ezt szuggeráltam magamba: de ma elkezdem a naplót, és legalább fél órát írok. És ezután minden nap, vagy legalábbis minden második nap, de egy héten egyszer mindenképpen írok valamennyit.

A lépcsőházba már nem volt olyan szerencsém, mint az utcán, az egyik lakótárs, ugyan átment a másik szélre, ahogy én is, de a másik már nem. Ez a másik, mintha már láttam volna, durván nekem jött, az oldalamba könyökölt és valamit ordított is hozzá: - Te kocsis, vagy koczog, rohadj el! Vagy talán azt ordította: - Te korcs kotródj el!

Nem értettem pontosan, de nem is számít, mindennaposak az ilyenek, én már csak azon izgulok, hogy naponta egyszer-kétszer forduljon ilyesmi elő és ne ötször-hatszor. Izgulok? Na ez sem igaz így igazán, valójában már évek óta csak egy dolog miatt izgulok én, és szerintem az emberek általában, hogy beülhessek a székbe. Pontosabban ilyenkor este hétkor mikor hazaérek a munkából, kezdenek fokozatosan erősödni az elvonási tünetek, és fél nyolcra már kibírhatatlanná válik. Úgyhogy sietnem kell. Nemcsak én vagyok így ezzel, hanem általában a többség, legalábbis ez a sejtésem. Nem ismerek kivételt, bár lehet hogy valahol, van egy-két kivétel. Ezért nem mondhatom, hogy mindenki, de azt mondhatom, hogy általában az emberek székfüggők.

Összevissza fecsegek, pedig kevés az idő, tervszerűen kell haladnom. Mivel nem tudok egyszerre mindent leírni ezért az első témám maga a szék lesz. Azután a szék tartozékaira fogok kitérni. Majd arról fogok írni, hogy mi van a széken kívül. És ha lesz időm, pontosabban, ha lesz elég akaratom, akkor talán eljutok

addig: hogyan jutottunk mi emberek idáig. Már nagyon hív a szék, de kitartok.

Szóval itt ülök a vízfoltos, helyenként csepegő, csupasz betonfalú, csótányos lakótelepi lakásomba, amennyibe ezt lakásnak lehet nevezni és előttem, van a szék egy kabinban, de én nem ülök bele, csak írok.

A szék ez a drága, ez a szép az egyetlen bútor, olyan, mint egy kényelmes fogorvosi szék. Nem, nem dicsérem, inkább utálok. Fogorvosi szék, csak a törzs egésze is tud tizenkét irányú, előre, hátra, oldalt, másik, oldalt, le fel, srégen, stb. automatikus mozgást végezni, és ezekhez jönnek hozzá a vízszintes és függőleges tengely körüli fordulatok. A háttámla külön, az ülő rész külön, a két karfa külön-külön és együtt, és a két lábtámasz is külön-külön és együtt is képes mozogni. Nagyjából hatféle stílusú mozgás van, nagy lassú kilengés, nagy gyors kilengés, lassú közepes és gyors közepes kilengés. És van a lassú rázkódás, és a gyors rázkódás, illetve remegés.

Ha például az egész szék előredől 60 fokos szögben, a függőleges helyzethez közeli állapotot vesz fel, és a két lábtámla és két kartámasz előre hátra mozog, akkor a székben ülő úgy érzi, mintha gyalogosan járna, vagy éppen sétálna, vagy éppen futna, a gyorsaságtól függően. Úgy érzi, persze csak filmnézés, vagyis álomvilág közben. Szóval minden mozgást képes lemodellezni a szék, a mozgás élménye szinte tökéletes a székben ülő, a filmet néző számára. De nemcsak a mozgás élménye.

És persze ezeket a mozgásokat automatikusan, a székfilmhez igazítva teszi. Amit a székben ülő néz, az a székfilm, ami nem nevezhető hagyományos filmnek. Ennek ellenére nevezhetjük egyszerűen filmnek is, mert már nem lehet összekeverni a hagyományos filmmel, ugyanis az megszűnt. Mozik már nincsenek, a tévében sugárzott műsorokban pedig nincsenek filmek. Ezért manapság, a székfilm, és a film gyakorlatilag ugyanazt jelenti.

Tehát a szék igazi célja, hogy a benne ülő filmet, azaz székfilmet nézzen, de ez több a filmnézésnél, ez kirándulás egy virtuális világba. Avagy az örömvilágba, ahogy mostanság a virtuális világot nevezik. Illetve minden székhatást kismértékben az örömvilágba kiránduló ember is befolyásolhat, ahogy az alvó ember is egy kicsit képes az álmát befolyásolni. De erre még visszatérek, ha tudok.

A szék fontos tartozéka az érzésszenzoros ruha, ami egy gumírozott egész testet, fejet befedő bűvárruhához hasonlít, csak ebbe a ruhába, hatszáztíz, szinte minden testrészt, még a nemi szerveket elborító, bőringerlő szenzor vannak beépítve. Egy-egy szenzorból „áradhat” hideg, meleg, gyengeáram, vibráció, nedvesség, de ez akár vegyi anyagok „nedve” is lehet. A ruha rekeszei pedig felfújhatók, ezáltal nyomást fejthetnek ki a testre. Végző soron a szenzorok, a ruharekeszek, tizennyolc bőringeret képesek előállítani. Hideg, langyos meleg, forró, nyomkodás, szorítás, simogatás, viszketés, csípés, dörzsölés, fájás, nedves,

nyálas, száraz, stb. bőringert képesek előállítani, de ezek film közben belső érzéseket is imitálnak. Természetesen ezek is a filmhez illeszkedően automatikusan képződnek, kivéve, ha a néző, vagyis az álmodó nem módosítja.

Bár az elitek, a filmet nézőkről azt mondják, hogy ők az örömvilágban tartózkodnak, én viszont egyszerűen álmodóknak nevezem őket, remélem nem lesz ebből bajom.

A szék tartozéka még a fejtámla két oldalán, valamint a fejtámla alján elhelyezkedő, levegő, szag és aroma kisugárzó szerkezet. Állítólag, legalábbis a prospektusban az szerepel, hogy az én székem például száztíz alapszagot, aromát és ezek tízezres nagyságrendű ötvözetét képes előállítani. Az alapszellőztetésen kívül, van finom parfümillat, esőillat, tengerillat, erdőillat, pörköltszag, kávészag, további ötvenhat ételszag, füstszag, bélsárszag, vizeletszag, városszag és nem sorolom tovább, de rengeteg. Mondanom se kell ezek a szagok, aromák is a filmhez igazodva többnyire automatikusan jelennek meg.

Például a vihar érzetét egyfelől a kép kelti, másfelől a vihar hangja, de ezzel együtt hideg nedves levegő csapódik a néző arcába, és az érzékszenzoros ruha is nedves hideg hatást közvetít.

A szék legfontosabb tartozéka a majdnem gömbpanorámás térhatású videó-szemüveg szinte tökéletes képpel, és olyan hatással mintha a valóságot

látná a székben ülő. A videó-szemüveg a fejtetőbe van beépítve, ami egy motoros bukósisakhoz hasonló. Talán a „szemüveg” nem is jó név, mert a gömbsisak belső felületén, nagyjából a felén, jelenik meg a térhatású kép, ennek ellenére én maradok a videó-szemüveg elnevezésnél. Ki kellene térni még a fókuszáló üzemmódra is, de bonyolult, az időm pedig kevés.

E sisak akár audió-videó sisaknak is nevezhető. Ugyanis ebbe a sisakba van beépítve a kétszer három hangszóró is, mondanom se kell a hanghatás is olyan, mintha a valóságba tartózkodna a székbe ülő.

Olyan, mint valóságos? Ez sem igaz mert összességében a mozgás, a bőringerlés, a szagok, a hangok, és a filmképek valóságosnál is szebbek, jobbak, legalábbis érdekesebbek, mert intenzívebbek. A valóságba például nem hallani semmilyen háttérzenét, a filmek alatt viszont hallani, még hozzá kiváló minőségben. Igaz ebből a háttérzenéből, az álomvilág „valóságában” belső zene lesz, az álomvilág valóságát erősíti.

Nagyon gyorsan még elmondom, bár már hívogat, csalogat a szék, hogy a szék vezérlő egysége a két karfa mellett helyezkedik el, egyszerre négy filmhasábot, azaz adathordozót lehet betenni, ezeket variálja össze. Pontosabban, vannak szinte önállóan, a néző által összeállított filmek, elővariált filmek, arányvariált filmek, véletlenvariált filmek, és a klasszikus, egy adott készfilm-vetítés is létezik. Például a véletlenvariált

film, úgy működik, hogy az álmodó betesz például négy filmet és abból véletlenszerűen ad be, különböző, de azért átmenetekkel kiegészített filmrészletet a szék, és így létrejön az összevariált film, vagy másképpen az álom. Vagy ahogy az elitek nevezik: az örömvilág. De úgy is fel lehet osztani, hogy vannak az egyedi filmek és vannak a sorozatok, amiket hosszú történetnek, vagy hosszú életmenetnek is lehet nevezni.

De most már befejezem, már nagyon vár a szék.

2.

Nem tudom hány hét telhetett el, az utolsó írásomtól, nem nagyon számolgom napokat. Ma hazafelé, a szinte soha el nem álló savas hideg esőben, megint nagyon felszívtam magam: folytatom naplózást. Ma este, bár nappalok is szürkék, de az esték feketék, mert nincs világítás, nem találok verekedő ordító járókelővel, csak az ablakokból, ajtók mögül szűrődött ki még a szokásosnál több ordítás, sikoly, káromkodás.

Mintha egy női hang ezt sikoltotta volna: - jaj segítség, megöl. Vagy talán ezt:- nem kell, megörülök. Nem tudom mit sikoltott, de borzasztó lett volna, ha nem szoktam volna hozzá. Nem tudni mi zajlik az ajtók mögött, nincs semmilyen kommunikáció az emberek között, nincs belátás a másik életébe. Csak kiszűrődő

képek, hangok vannak, de azért kijelenthető: az emberek lényegében úgy élnek, ahogy én. Én az eliteken kívül nem találkoztam kivételekkel.

Szóval megint írom naplómát, de miért is? Ezt már többször megkérdeztem magamtól, hiszen szinte semmi esély, hogy valaki ezt bármikor elolvassa. Mód sincs rá, és egyébként a kutyát sem érdekli. Amúgy pedig halvány fogalmam sincs, hogy adott esetben, ha mégis valaki elolvasná, mit szólna hozzá. Valószínűleg nem írok valami jól. Szóval több okból is csak magamnak írok, de mégis miért? Egyrészt azért, mert megígértem magamnak. Másrészt és talán ez fontosabb, azt gondolom, hogy az írás egy kicsit gyógyítgatja a beteg lelkem. Szóval, talán lassabban megyek tönkre. És valahogy csökkenti a székfüggőségem is. Ezeket magyarázom be magamnak jobb híján, hiszen élő emberrel nem beszéltem már vagy tíz éve. Pontosabban, rendszeren hosszabban nem beszélgettem, mert a tőmondatos, általában érthetetlen rámondások mindennap előfordulnak. Csak a székekben ülve beszélgetek emberekkel. De mit fecsegek itt, ahelyett, hogy a lényegre térnék, már hívogat a szék.

Az előző írásomból kimaradt néhány fontos széktartozék. Meg kell említeni a negyvenhat pontból álló menüprogramot, mellyel a film előtt a maga ízlésére, maga egyéniségére alakíthatja az álmodó, a filmet. És meg kell említeni a mozgó karfák végén levő egy-egy joystick kart. Tulajdonképpen az álmodó, a

film elején megfogja ezeket a karokat, és film, álom, kábulat közben ezekkel szinte öntudatlanul képes irányítani a film intenzitását, és a váltásokat. A baloldali kar négy állása, a mozgás, az illat, a hang és a kép intenzitásán állít. A jobboldali kar egyik mozgására létrejön, hogy a film, az éppen zajló álom, bizonyos átmenet után, egy másik filmbe, álomba vált át. A kar másik mozgása pedig a bőringerlés intenzitását állítja. A gyakorlott álmodó – márpedig a legtöbb ember az – megtanulja ezeket a karokat szinte öntudatlanul kezelni. Gyakorlatilag, ha például, azt gondolja, hogy lassítani kellene a mozgáson, akkor a kart fogó keze gondolkodás nélkül engedelmeskedik.

A joystick további funkciója, a kézzel kapcsolatos ingerek előállítása, tehát a manuális tevékenységeket imitálja. Kormánykerék, csavarhúzó és sok más helyett, a filmnéző az egyébként közepén kivágott karokat fogdossa, csavargatja. E tekintetben is tökéletes az illúzió.

De az egyik legfontosabb tartozékról eddig nem is beszéltem, én csak székbogyónak nevezem. Az elitek az örömvilág-pirula hangzatos nevet adták neki. A lényeg, hogy ez amolyan speciális tudatmódosító, kábítószer, amit a film előtt lehet bevenni, és hatására valóban igaznak látja a székben ülő a filmet. Ezért jogos, ha én álomnak, vagy kábulatnak nevezem. Szóval a bogyónak, azaz a pirulának van egy olyan hatása, hogy a háttérvalóság eltűnik, vagyis a valóságtudat jelentősen gyengül. Normál esetben

ugyanis az emberben mindig van egy valóságtudat: én most csak egy filmet nézek, a valóság más, mint a film. Ha beveszik ezt a pirulát, akkor ez a valóságtudat jelentős részben eltűnik. Egyszerűen, egyfajta drogról van szó. Azt már mondtam, hogy a szék szinte függővé tesz, elvonási tünetek jelentkeznek, ha nincs szék. Szerintem ez részben éppen ennek a székbogyónak köszönhető.

Ugyanakkor a szék, különböző módokon, képes kissé kizökkenteni a filmálomból, például úgy, hogy a filmtől eltérő meglepő ingert vagy mozgást produkál, tehát ilyenkor a székben ülő valóságtudata erősödik. Ezt nevezik ébresztő funkciónak. És van még az alvás funkció is, ez nagyjából arról szól, mintha a tévé előtt elaludnánk, csak hogy a szék bizonyos idő után, beállítás kérdése is, képes ezt felerősíteni. Például ismétlődő homályos, képekkel, andalító zenével, stb. Szóval ilyenkor a székálomból átkerül a székben ülő, az igazi alvásba, ami általában álom nélküli, legalábbis a rendszeres székhasználók esetében. Márpedig az emberek szinte kivétel nélkül, rendszeres székhasználók.

A valóságtudat erősségét két módon lehet állítani. Az egyik a pirulák mennyisége, pontosabban, ha felet vesz be az álmodó, akkor erős a valóságtudat, tudja, hogy filmet néz. Ha egyet vesz be, akkor közepes a valóságtudat, akkor halványan tudja, hogy ez csak film. Ha másfelet szed be, már csak nagyon halványan sejti, hogy a filmen kívül van egy valóság, a filmet

tekinti valóságnak, tehát ilyenkor gyenge a valóságtudat.

A másik állítást a székben ülő, a film közben végzi a Joystick karral, Minél intenzívebbek hatások, mozgás, bőringerlés, illat, hanghatás, minél élesebb valóságosabb a kép annál gyengébb lesz a valóságtudat. És ha gyengére állítja a hatásokat, akkor erősödik a valóságtudat. A legerősebb valóságtudat tehát fél pirula és gyenge hatások, a legerősebb másfél pirula és erős hatások. Két pirulánál többet nem szabad bevenni, mert akkor túladagolás mérgezés következhet be.

Még gyorsan néhány mondatot le szeretnék írni, mert már nem sokáig bírom. A filmek, pontosabban a székfilmek nagyon rafináltan vannak elkészítve. Először is, talán több millió székfilm is lehet, hatalmas a választék. A székfilm-készítők tulajdonképpen felhasználtak és számítógépekkel átvariáltak minden korábbi filmet. De nemcsak a filmeket, minden tévé műsort és egyáltalán minden filmszerű történet, kép és hanganyagot, ami adathordozóra lett rögzítve, székfilmmé alakítottak át. Új székfilm alig készül, de az is számítógépes téma, igaz ez már igen magas szinten van. Sőt kérésre még a régi amatőr felvételeket is átvariálják.

Minden átvariálás lényege: a székfilm nézője érezze úgy, mintha ott lenne, mintha vele történt volna meg, mintha ő lenne a főszereplő. A kameraállások többnyire úgy vannak beállítva, mintha a főszereplő szemét, azaz a székben ülő szemét helyettesítené a

kamera, de tényleg nagyon jól van megcsinálva. Ezen felül azért a néző, azaz a főszereplő, a direkt környezetben kívüli képzelete is beleszövődik a filmbe. Ha belegondolok a valóságos életben is váltakozva jelennek meg a direkt környezet képei, valamint az emlékezet és a fantázia képei.

A mozgás, a székmozgás, a főszereplő, vagyis az álmodó mozgását imitálja, de meglehetősen valóságosan. Az érzésszenzoros ruha, pedig állandóan azokat a testi ingereket produkálja, amit a főszereplő a székmű történése közben érez, pontosabban érezne. A szag és aromaszaglásnak is ez a lényege, mit érez a főszereplő a székmű alatt.

A további részletekbe nem mennék bele, mert bonyolult. Meg hát nekem már mennem kell, vár a szék.

Amint mondtam, a székbe ülve az ember, egy maga választotta csodás világba kerül, ami teljesen valóságosnak tűnik, sőt még valóságosnál is szebb, jobb, érdekesebb. Elvileg persze a szék, és a székmű elvihet a borzalmak, tragédiák, szenvedések világába is. De ki olyan bolond, hogy ezt válassza? Viszont, mi van, ha kvázi belekényszerítik az embert egy ilyen kellemetlen filmnézésbe? Á, ezek csak kósza gondolatok, nincs semmilyen bizonyíték.

Az viszont tény, hogy ez az álomvilág, a székmű-függőséget okoz, a valóság pedig borzalmas, ezért az emberek minden szabadidejüket szinte a székbe töltik. Viszont ez egy ördögi kör, mert így nem törődnek a

valóságos világgal, miáltal az egyre undorítóbb lesz. Majd egyszer elmondom, hogy én milyen székeket szeretek, de nem most. Most már mennem kell.

3.

Talán két hét telhetett el, a legutolsó bejegyzésem-től. Szerintem jobban bírom, kevésbé vagyok székefüggő. És valahogy jobban érzem magam az írástól, bár tudom soha senki, nem olvassa rajtam kívül.

A mai napom egész jól alakult, de a tegnapi borzalmas volt. Valaki, talán a házból talán kívülről, egyszerűen rám törte ez ajtót és egy ócska baltával hadonászva kizavart és elfoglalta a széket. Azt ordibálta, hogy az övé elromlott, ami elég érthetetlen, mert van az állami székejavító szolgálat és az állami székerendőrség és egyik sem késlekedik. Tegnap is, ahogy megtörtént ez az eset, már ott szirénázott mindkét autó. A széke rendőrség áttessékelte a baltást a saját lakásába, a székejavítók pedig azonnal kijavították a széket. Akkor tudtam meg, hogy ő a szomszédom, de őszintén szólva már el is felejtettem hogy néz ki. Egyébként mindenki felettebb egyforma: sötét rongyos ruha és kapucni a fejre húzva, úgyhogy az elsötétült koszos arcokat ki se lehet venni. Amúgy az nem lett volna érdekes, ha csak a lakásomat foglalja el, hiszen tele van a város elhagyatott üres romos lakással.

Azt eddig nem mondtam, hogy a szék kabinja, ami részben össze van építve a székkal, ad egyfajta fűtést és világítást is, tehát ahol szék van ott már élhető az élet, legalábbis a szék közelében nem fázik az ember.

A szék kabinjában van még egy tévé készülék is, amin nyolc adás jön be. Sőt még egy kisebb hűtő is be van építve a kabinba. Szóval nem az volt baj, hogy elfoglalta a lakásom, hanem az hogy elfoglalta a székem. Vagy ahogy az elitek mondják: nem szék, hanem életöröm.

Visszatérve: azt lehetne mondani, hogy már minden gyerek megkapja a maga székét, persze hitelbe. Azt lehetne mondani, csakhogy nincsenek gyerekek. Egyfelől nagyon kevés gyerek születik érhetően, ebbe a világba a szék mellett, minek a gyerek. Másrészt, ha néha születik is gyerek, azt is intézetbe viszik, ott nő fel, azt nem tudom hogyan, mert én még a másik világból jövök, amikor még normális volt az élet, volt iskola és család. Normális élet volt? Ez sem igaz teljesen, mert valahogy csak eljutottunk idáig. Akár azt is lehet mondani: ez a mostani, egy örömvilág-székekben ülő, azaz fiktív világban élő társadalom. Amibe semmi meglepő nincs, ha belegondolok már az én fiatalkoromban is ez volt a tendencia. Egyre modernebb és csábítóbb fiktív világ jött létre a technika közreműködésével, az emberek már szinte teljes szabadidejükben ott ültek a tévé, az internet és egyébek előtt. Csupán folytatódott a tendencia, beleértve a

valóságtól való elrugaszkodást is, amit hazugságnak is nevezhetünk.

De megint elkalandoztam, a lényeg, hogy jelenleg minden intézetből kikerülő tizennyolc éves megkapja maga székét hitelbe, amiért lényegében egy életen át kell dolgoznia.

Akkor gyorsan vázolnám, hogyan is néz ki ez a gazdaság és ez a társadalom. Gyorsan, mert vár a szék.

A társadalomnak két osztálya van, vannak az elitek ők talán három, vagy talán öt százalékot tehetnek ki, és vannak az emberek. Arra majd máskor térek ki, hogy a mi az elitek propagandája, illetve ideológiája, amit éjjel-nappal az egyik tévéadó sugároz. Négy másik adó a filmeket reklámozza, hol, és milyen filmeket lehet kapni, a másik három adó pedig a székeket reklámozza. Nem tudom, hogy van e magángazdaság, elvileg van, de nincs jelentősége, mert a régi típusú fogyasztás szinte megszűnt. Másfelől az elitek képviselik az államot és a magán nagyvállalkozásokat is és a kettő már átláthatatlanul összemosódott. A kisvállalkozások pedig csak a nagyoknak bedolgozó vállalkozások, kvázi külső alkalmazottak lettek.

Az emberek a munkahelyükön kapnak reggelit, ebédet, meglehetősen silányt és hatkor mikor végeznek, kapnak hideg vacsorát. Ruhát, cipőt, bútort, lakást, stb. szinte nem is vásárolnak, ha néha mégis kell, akkor szintén a munkahelyükön kapnak. Orvosi ellátást, vagy amit annak csúfolnak, szintén a munkahelyükön, kapnak. Nem lehet tudni, hogy ezek a

munkahelyek állami kézben vannak, vagy a gazdag elitek a tulajdonosok.

Állítólag a munkahely mindent pontosan számol, egyben bank is, a készpénz teljesen megszűnt. Mindenkinek van egy számlája, amin nyilvántartják a kisebb-nagyobb tartozásait. Én nem hallottam mostanában olyanról, akinek a számláján ne tartozás lett volna. Nem számít mekkora a tartozás, mert gyakorlatilag nincs előnye annak sem, akinek kisebb a tartozása.

Az egyik fő iparág a székekkel függ össze. Széktervezés, székgyártás, székjavítás, székrendőrség a székfilmek gyártása, forgalmazása.

Azután egy kicsit kisebb gazdasági ág az elitek fogyasztásnak kiszolgálása. Az elitek általában egy dombtetőn fallal körülvett villanegyedben laknak, luxus körülmények között. Bár én még nem voltam ilyen negyedben de az elitek nem is nagyon titkolják, bár nem is reklámozzák, hogy csak luxuscikkeket fogyasztanak. Például csak kézzel varrt ruhákat hordanak. Ezt onnan tudom, hogy hat, vagy talán négy éve, pont egy ilyen szabászatot dolgozom.

Az elitek fogyasztásának kiszolgálásán belül egy külön ág az elitek komornyikjának lenni. Ezek lényegében azok a szolgáltatók, akik a luxus-negyedben ténykednek.

A harmadik gazdasági ág pedig az emberek, régebben népnek, lakosságnak, jónépnek, stb. nevezték, fogyasztásával foglalkozik. Bár az emberek teszik ki a